

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. zakres uzasadnienia wyroku został ograniczony do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Prokurator Rejonowy zarzucił P. Ż. popełnienie występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegającego na tym, że w dniu 11 marca 2016 roku w W., na terenie parkingu CH Galerii (...) przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem dokonał:

- włamania do pojazdu m-ki L. (...) o nr rej. (...) poprzez wybicie prawej tylnej szyby czym spowodował straty w kwocie 8732,27 zł na szkodę K. A., a następnie zaboru w celu przywłaszczenia torebki m #ki S. o wartości 500 zł wraz z laptopem m-ki(...)o nr seryjnym (...) o wartości 2500 zł czym spowodował straty na szkodę K. K. (1),

- włamania do pojazdu m-ki F. (...) o nr rej. (...) poprzez wybicie lewej tylnej szyby czym spowodował straty w kwocie 1700 zł na szkodę J. Ż., a następnie zaboru w celu przywłaszczenia plecaka z zawartością laptopa m-ki (...) o wartości 2800 zł, laptop marki (...) o wartości 1500 zł, routera bezprzewodowego m-ki (...) o wartości 100 zł, t-shirtu, szczoteczki oraz dokumentów pojazdu m-ki (...)o nr (...) w postaci dokumentów rejestracyjnych, umowy kupna-sprzedaży, certyfikatów potwierdzających oryginalność pojazdu, tłumaczeń wraz z oryginałami, potwierdzenia opłacenia akcyzy, a także dokumentacji instalacji gazowej pojazdu m-ki M. (...) czym spowodował straty na szkodę J. B.

Na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. Prokurator wniósł o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 3 lat oraz obowiązku powstrzymywania się od przebywania w środowiskach zajmujących się kupnem i sprzedażą urządzeń elektronicznych, nadto o orzeczenie kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł oraz obowiązku naprawienia szkody w całości.

W ocenie Sądu wnioszek Prokuratora zasługiwał na uwzględnienie, ponieważ w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu występku oraz wina oskarżonego nie budziły wątpliwości, a postawa oskarżonego, przyznającego się do winy, wskazywała, że cele postępowania zostaną osiągnięte, pomimo nieprzeprowadzania rozprawy.

Wyjaśnienia oskarżonego P. Ż. (k. 60-61, 171, 213) w pełni korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, dlatego mogły stanowić wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych. Wątpliwości co do swej wiarygodności nie budziły także logiczne, rzeczowe i wewnętrznie spójne zeznania świadków K. K. (1) (k. 4v.- 5), J. Ż. (k. 11, 74) i M. K. (k. 40 v.-41).

Wątpliwości co do swej wiarygodności nie budziły również pozostałe zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów, których prawdziwości oraz rzetelności sporządzenia strony nie kwestionowały w toku postępowania, a Sąd nie znalazł podstaw, żeby odmówić im tych cech. Wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych stanowiły również wyniki czynności procesowych w postaci zatrzymania P. Ż. (k. 32-33) oraz rzeczy w postaci telefonu komórkowego (k. 42-43) i nośnika CD (k. 65-67), przeszukania lokalu mieszkalnego (k. 37-38) i samochodu marki C. (...) (k. 48-50) oraz oględzin samochodu marki L. (...) o nr rej. (...) (k. 8-9), a także zapisu z monitoringu (k. 69-72) i przedmiotów zatrzymanych w toku przeszukań (k. 76-78).

W świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. było niewątpliwe.

Czynu zabronionego stypizowanego w art. 279 § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto kradnie z włamaniem. Przepięstwo to stanowi kwalifikowaną postać kradzieży, której znamiona określone są w art. 278 § 1 k.k. W myśl zaś tego przepisu odpowiedzialności karnej podlega ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Znamieniem

kwalifikującym jest sposób działania sprawcy, który polega na usunięciu przeszkody będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia utrudniającym dostęp do jego wnętrza. Zabezpieczenie oznacza, iż normalny dostęp do zabezpieczonej rzeczy jest niemożliwy. Zaborem jest wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej i objęcie jej we władanie przez sprawcę, przy czym wyjęcie rzeczy spod władztwa musi nastąpić wbrew woli osoby nią dysponującej. Poprzedzające zabór rzeczy włamanie to zachowanie polegające na usunięciu przeszkody, stanowiącej zabezpieczenie danego przedmiotu, jeżeli tylko z charakteru zabezpieczenia bez wątplenia wynika zamiar właściciela czy użytkownika niedopuszczenia do niego niepowołanych osób (zob. uchwała SN Izby Karnej z dnia 25 czerwca 1980 r., VII KZP 48/78, OSNKW z 1980, nr 8, poz. 65, wyrok SN z dnia 27 lutego 2014 r., II KK 259/13, LEX nr 1444405, wyrok SN z dnia 15 sierpnia 1985 r., I KR 212/85, OSNKW z 1986, nr 11-12, poz. 97). Istota włamania sprowadza się nie tyle do fizycznego uszkodzenia lub zniszczenia przeszkody chroniącej dostęp do rzeczy, ile polega na zachowaniu, którego podstawową cechą jest nieposzanowanie wyrażonej przez dysponenta rzeczy woli zabezpieczenia jej przed innymi osobami (Dąbrowska-Kardas M. [w]: A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363, Komentarz do art. 279 k.k., teza nr 13, Lex). Tym samym dla przyjęcia odpowiedzialności sprawcy za dopuszczenie się czynu zabronionego stypizowanego w analizowanym przepisie obojętny jest sposób pokonania przez niego przeszkody materialnej broniącej dostępu do mienia, tak samo jak irrelevantne z punktu widzenia wypełnienia kompletu znamion tego czynu jest natężenie siły fizycznej użytej przy pokonywaniu danej przeszkody czy posłużenie się w tym celu jakimś narzędziem.

Analizowanego przestępstwa można się dopuścić tylko z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. Należy ono do kategorii przestępstw kierunkowych, co oznacza, że popełnić je może tylko osoba, której zachowanie jest ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku czynu zabronionego stypizowanego w art. 279 § 1 k.k. jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej.

Zgodnie z brzmieniem art. 12 k.k. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uznaje się za jeden czyn zabroniony. Z przywołanej treści przepisu wynika, że przy spełnieniu pewnych warunków wiele zachowań stanowi jednorazowe wypełnienie znamion jakiegoś typu czynu zabronionego. Do ustawowych kryteriów określających czyn ciągle należy przesłanka podmiotowa w postaci z góry przyjętego zamiaru, przy czym chodzi o ten sam, a nie taki sam zamiar oraz przesłanka przedmiotowa, którą są krótkie odstępy czasu przedzielające poszczególne zachowania oskarżonego.

Uwzględniając powyższe w okolicznościach rozpoznawanej sprawy należało przyjąć, że oskarżony P. Ż. dopuścił się zarzuconego mu aktem oskarżenia przestępstwa, tzn. jego zachowanie wyczerpało wszystkie znamiona czynu zabronionego kwalifikowanego z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

K. K. (2) dysponująca samochodem marki L. (...) o nr rej. (...) oraz właścicielka pojazdu F. (...) o nr rej. (...) J. Ż., pozostawiły te auta dnia 11 marca 2016 roku na terenie parkingu CH Galerii (...), przy czym po opuszczeniu ich wnętrza, a przed oddaleniem się od nich, każda z pokrzywdzonych zamknęła na zamek drzwi pojazdu, którym przyjechała. W ocenie Sądu z charakteru zastosowanych przez K. K. (2) i J. Ż. zabezpieczeń bez wątplenia wynika ich wola niedopuszczenia do wnętrza tych pojazdów niepowołanych osób. Powyższe prowadzi do ustalenia, że oba samochody tworzyły zamknięte przestrzenie, odseparowane od otoczenia barierami, na które składały się części konstrukcji tych pojazdów oraz zamki utrudniające dostęp do ich wnętrza, czyli zamknięcia o charakterze specjalnym. Po przyjechaniu na teren parkingu CH Galerii (...) zauważył, że na tylnym siedzeniu samochodu marki L. (...) leżała torba od laptopa, a w pojeździe F. (...) znajdował się plecak, zaś konsekwencją tego spostrzeżenia było włamanie się przez niego do tych aut. Powyższe wskazuje na to, że bezpośrednią przyczyną przełamania zabezpieczeń wskazanych pojazdów przez oskarżonego była chęć zaboru zauważonych przedmiotów. Po dokonaniu spostrzeżenia, że w samochodach znajdują się plecak i torba od laptopa P. Ż. ukierunkował swoje działania na osiągnięcie celu w postaci zaboru tych rzeczy. Oskarżony wybijając śrubokrętem prawą tylną szybę samochodu osobowego marki L. (...) o nr rej. (...) oraz lewą tylną szybę pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), przełamał będące częściami konstrukcji tych obiektów bariery utrudniające dostęp do ich wnętrza. P. Ż. użył przy tym siły fizycznej, której zastosowanie spowodowało uszkodzenie szyb i skutkowało powstaniem szkód w wysokości 8 732,27 zł w odniesieniu do samochodu L. (...) oraz 1 700 zł w przypadku pojazdu F. (...). Oskarżony po dokonaniu włamania zabrał torebkę i przenośny komputer z wnętrza

samochodu marki I. (...) oraz plecak z zawartością w postaci laptopów, routera, laptopów, t-shirtu, szczoteczki oraz dokumentów pojazdu. Ukradzione laptopy oskarżony sprzedał na bazarze na U., resztę rzeczy wyrzucił do śmietnika. Tym samym został osiągnięty skutek materialnego przestępstwa jakim jest kradzież z włamaniem, który przejawiał się wyjęciem wskazanych rzeczy spod władztwa osób uprawnionych do dysponowania nimi i wejściem P. Ż. w ich posiadanie.

Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że P. Ż. działał w ramach czynu ciągłego. Sąd nie powziął wątpliwości co do tego, że oskarżony wybijając szyby w dwóch samochodach znajdujących się na terenie parkingu CH Galerii (...) i zabierając z nich rzeczy ruchome, działał w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Miał on bowiem świadomość możliwości realizacji czynu zabronionego poprzez przełamywanie barier stanowiących zabezpieczenia przedmiotów znajdujących się w dwóch pojazdach oraz poprzez następujące po nim zabranie rzeczy ruchomych i nakierowywał swoją wolę, a następnie swoje zachowanie na realizację celu w postaci wyjęcia tych przedmiotów spod władztwa osób dotychczas nimi władających i objęcia ich w posiadanie. Przy tym wspomnianą aktywność oskarżony podejmował dwukrotnie w ciągu jednego dnia znajdując się na parkingu tego samego obiektu handlowego.

Przypisanie oskarżonemu winy nie budziło żadnych wątpliwości Sądu, gdyż nie ujawniły się w toku niniejszego postępowania żadne okoliczności mogące powodować wyłączenie jego odpowiedzialności. Jego zachowanie w chwili dokonywania przypisanego mu wyrokiem przestępstwa wskazywało na bezkrytyczne podejście do swojego zachowania. P. Ż. jest osobą pełnoletnią, dojrzałą, poczytalną i nie działał pod wpływem błędu. Stopień winy oskarżonego należało określić jako znaczny, biorąc pod uwagę przede wszystkim działanie oskarżonego z zamiarem bezpośrednim, motywowane celem osiągnięcia korzyści majątkowej, którą rzeczywiście osiągnął sprzedając komputery przenośne na bazarze.

Podobnie stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu należało określić jako znaczny, biorąc pod uwagę rodzaj chronionego dobra prawnego naruszonego przez oskarżonego jakim jest mienie, działanie oskarżonego w zamiarze bezpośrednim z niskich pobudek w postaci osiągnięcia zysku. Nadto Sąd zważył, że oskarżony swoim przestępczym działaniem wyrządził czterem osobom szkodę w łącznej wysokości 17 832,27 zł.

W ocenie Sądu Rejonowego, uwzględniając kryteria przewidziane w art. 53 § 1 i 2 k.k., w okolicznościach niniejszej sprawy uzgodniona przez Prokuratora z oskarżonym kara 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda stanowi karę adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu oraz spełnia wymagania prewencyjne zarówno w wymiarze indywidualnym, jak i generalnym. Ukształtowane w powyższy sposób orzeczenie o karze, zdaniem Sądu, pozwala na uświadomienie oskarżonemu naganności jego postępowania i powstrzyma go przed podjęciem analogicznych działań w przyszłości, a także będzie stanowiło czytelny sygnał dla członków społeczeństwa, iż popełnianie przestępstw każdorazowo spotka się z nieuchronną karą. Ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 zł Sąd, zgodnie z art. 33 § 3 k.k., miał na względzie sytuację materialną i osobistą oskarżonego, który utrzymuje się tylko z wykonywania prac dorywczych i ma na utrzymaniu dwoje małoletnich synów w wieku 7 i 14 lat.

Okoliczność łagodzącą stanowiła postawa oskarżonego, który przyznał się do winy i złożył wyjaśnienia umożliwiające ustalenie jego odpowiedzialności. Okoliczność obciążającą stanowiła przede wszystkim uprzednia karalność oskarżonego (k. 178).

Jednocześnie Sąd doszedł do przekonania, że wobec oskarżonego możliwe jest sformułowanie pozytywnej prognozy kryminologicznej, umożliwiającej warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary 1 roku pozbawienia wolności. Faktem jest, że oskarżony był już w przeszłości karany, jednakże Sąd w powyższym kontekście miał na uwadze wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 1980 r. o sygn. Rw 258/80, którego teza stanowi, iż „dodatnia prognoza co do postępowania oskarżonego w przyszłości, tj. że będzie on przestrzegał porządku prawnego, a zwłaszcza nie popełni ponownie przestępstwa (art. 73 § 2 k.k.), nie musi zdarzyć się wyłącznie wtedy, kiedy legitymuje się on "nienagannym" dotychczasowym trybem życia” (OSNKW z 1980, nr 12, poz. 91). Cel środka probacyjnego, jakim jest warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, polega na tym, aby sprawca miał

możliwość skorygowania swojego postępowania. W tym stanie rzeczy Sąd, w oparciu o art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec P. Ż. kary pozbawienia wolności na okres próby lat trzech. Sąd uznał, że trzyletni okres próby pozwoli na weryfikację trafności przyjętej prognozy kryminologicznej.

Biorąc pod uwagę to, że ukradzione komputery przenośne P. Ż. sprzedał nieustalonym osobom, Sąd działając w oparciu o art. 72 § 1 pkt 7 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od przebywania w środowiskach zajmujących się kupnem i sprzedażą urządzeń elektronicznych

Kierując się dyrektywą zawartą w art. 63 § 1 k.k., przy uwzględnieniu przelicznika określonego w § 5 tego artykułu, Sąd na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu P. Ż. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od godziny 19:10 dnia 20 marca 2016 roku do godziny 15:05 dnia 21 marca 2016 roku.

Biorąc pod uwagę treść wniosku Prokuratora Sąd zobowiązał oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 k.k. do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: K. A. kwoty 8 732,27 zł, K. K. (2) 3 000,00 zł, J. Ż. 1 700,00 zł oraz J. B. 4 400,00 zł.

Sąd stwierdził zbędność dla postępowania znajdujących się na karcie nr 45 akt sprawy dowodów rzeczowych w postaci telefonu komórkowego marki N. o nr (...), (...) wraz z dwiema kartami SIM sieci O., dlatego też na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił je oskarżonemu P. Ż.. Analogicznego ustalenia Sąd nie poczynił w odniesieniu do znajdującego się na karcie nr 68 dowodu rzeczowego w postaci płyty CD z nagraniem z monitoringu, przez co pozostawił go w aktach sprawy działając w oparciu o art. 230 § 2 k.p.k. a contrario.

Podstawę orzeczenia o kosztach sądowych stanowił art. 624 § 1 k.p.k. Zwalniając oskarżonego w całości od obowiązku uiszczania kosztów postępowania i nie wymierzając mu opłaty od kary, Sąd miał na względzie to, że P. Ż. nie ma stałego źródła dochodu, wykonuje wyłącznie dorywcze prace, nie zgromadził majątku o istotnej wartości i ma na utrzymaniu dwoje małoletnich dzieci w wieku 7 i 14 lat. Przywołane okoliczności dają, w ocenie Sądu, podstawy do uznania, że zapłata na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych przez oskarżonego byłaby dla niego zbyt uciążliwa.

Z tych względów Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć oskarżonemu.